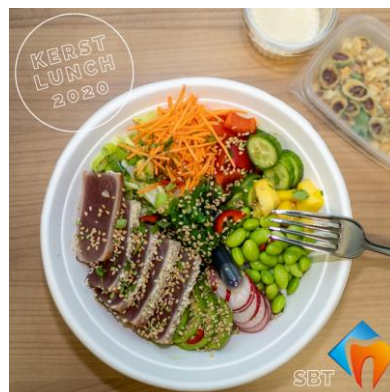

NIEUWSBRIEF DECEMBER 2020

#Jerusalemachallenge

Kerstlunch & cadeaus

Collega's in de media

Terugblik & vooruitblik

Nieuwe Arbo dienst

Tot slot

Mededelingen

📌 'Hoe om te gaan met dwarse patiënten of begeleiders die weigeren een neusmondmasker te dragen?'

Nu ook het kabinet heeft afgekondigd dat het met ingang van 1 december jl. verplicht is om in openbare gelegenheden een dergelijk masker te dragen kunnen wij ook de toegang weigeren aan patiënten of begeleiders die dit niet willen opvolgen.

Wanneer een patiënt en/of haar/zijn begeleider geen medische reden heeft waarom het masker niet gedragen hoeft te worden, maar deze het gewoon 'onzin' vindt dan vragen wij de bewaking van ACTA om advies/bemiddeling. Blijft de patiënt dan alsnog weigeren dan vragen wij de patiënt terug te komen wanneer de verplichting opgeheven is.

Wij gaan geen medische verklaringen controleren op echtheid. Het kan zijn dat men een dergelijke verklaring wel heeft maar niet bij zich heeft. In dat geval overleg je met de behandelend tandarts over wat te doen of met het afdelingshoofd.

Ik hoop dat jullie dit voldoende handvatten geeft om met dit onderwerp en de patiënten om te gaan.

Groetjes, Nicoline

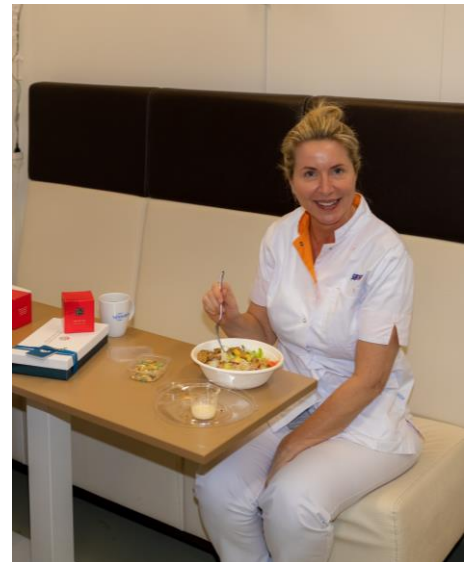

📌 Nieuwe Arbo dienst: vanaf januari gaan we een samenwerking aan met 'Van Campen Consulting'.
Meer informatie volgt snel.

Kerstlunch & cadeaus; wat zijn we verwend!

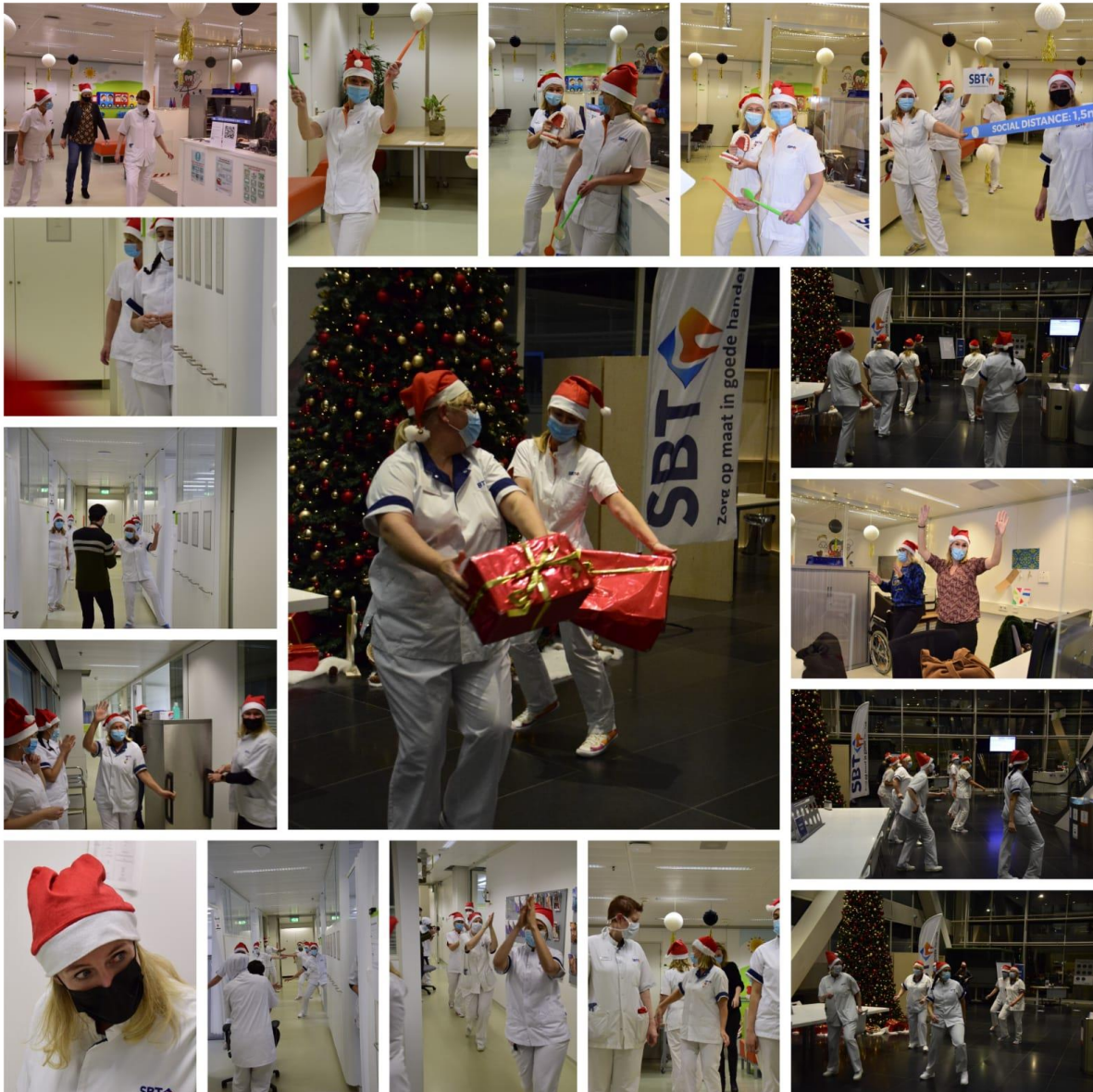

#Jerusalemachallenge> wat een dansplezier!

 Kijk de swingende video op: [YouTube](#) & [Facebook](#)

In de media

 Marieke Schorer in Dentalinfo over 'de ontwikkelingen in de kindertandheelkunde'.
Klik [hier](#) voor het artikel.

 Claar Wierink in Dental Revu over 'de mondgezondheid van ouderen en Stichting De Mond Niet Vergeten'.
Klik [hier](#) voor het artikel op pagina 21 & 22.

Beste collega's,

Het jaar 2020 zullen we denk ik nooit meer vergeten. Lock downs in alle vormen maken we mee, we draaien er bijna ons hand niet meer voor om. En wat zijn wij er toch goed door heen aan het komen met elkaar! We realiseren ons ook dat het zwaar is, werk en privé in balans te houden en alle wisselende situaties die veel impact hebben op de thuissituatie. De laatste loodjes zijn verlicht door een heerlijke lunch, kadootje's en extraatjes. Dank Pien en Sylvana, jullie hebben jezelf weer overtroffen. Ook de Jerusalema Challenge was fantastisch, wat een positieve vibe geeft dat. Dank Marijke en Sylvia voor het idee en het doorzetten ervan. SBT is wat we er zelf van maken.

Ook zijn er droevige gebeurtenissen, nare ziekten, vervelende gebeurtenissen die mensen hebben meegemaakt of nog meemaken en zelfs overlijden. In deze tijd staan we daar altijd bij stil, hoe kwetsbaar is de mens. Het is goed om te realiseren dat wie je ook tegen komt, ook bij SBT, iedereen heeft zijn/haar eigen kruis en lastige zaken.

Ik merk dat SBT opener wordt, en dat is belangrijk. Opener naar elkaar toe, en naar buiten. Kritische blikken zijn belangrijk maar vooral dat het uitgesproken wordt naar het MT. Pas dan kunnen we wat doen en doen we er ook wat aan. Ik wil het MT ook bedanken voor alle inzet op zoveel vlakken! Covid 19, HR, financiën, bedrijfsvoering, kliniek, kwaliteit, externe contacten, communicatie, opleidingen het wordt allemaal goed gemanaged.

Financieel staan we er gelukkig weer goed voor, ik wil iedereen bedanken voor de inzet. We hebben nog een lening af te lossen en eindigen in de min maar dit kunnen we dragen. Volgend jaar zal nog een spannend jaar worden maar ik heb er alle vertrouwen in als ik zie hoe we dit jaar hebben gedaan. Volgend jaar zal de vakantieplanning en continuïteit in overleg goed ingevuld moeten worden. Maar ook dat gaan we fixen.

Ik wens jullie hele fijne rustige gezellige dagen en tot 2021, blijf alsjeblieft gezond en proost voluit op het leven.

Hartelijke groet,

Andrea Lambrichts de Bruin

STINE JENSEN

is filosoof en maakt programma's over filosofie voor omroep HUMAN

Kwetsbaren

Een flink aantal jaren terug ging ik met een groepswandelreis mee naar IJsland. Ik had er obsessief naar uitgezien, mijn droom kwam uit! Zoals wel vaker bij wandelvakanties splitste de groep zich al snel op in drie groepen: de fanatieke koplopers, vaak lange, lenige mensen voor wie de sportieve uitdaging vooropstaat; de middenmoters — daar behoorde ik toe — met gemiddelde lichamen en gemiddelde snelheden; en de achterblijvers. Die laatste groep bestond uit wat oudere vrouwen, en ze hielden de boel op, want twee hadden hoogtevrees, de derde een blessure aan haar been en de vierde leek niet vooruit te branden. Je móést in dit onherbergzame landschap op elkaar wachten, en dat wij al een halfuur zaten te pauzeren en het koud kregen deed er niet toe: ook de traagsten hebben recht op een pauze.

Ik ergerde me kapot. Dit schoot niet op zo, met dat gemak over hoogtevrees, en dat allemaal tijdens mijn droomreis, waarvan ik geen seconde onbenut wilde laten. Ik probeerde de irritatie uit mijn lijf te benen.

Op dag drie werd ik wakker met pijn in mijn knie. Ik kon nauwelijks een stap zetten. Een vrouw uit de trage groep bood me meteen haar wandelstok aan. Ik geneerde me, zei dat ik er zelf een zou kopen. De aardige IJslandse buschauffeur die ons een stuk reed naar een volgend verblijf, regelde met een bevriende andere chauffeur dat die twee stokken mee zou nemen van weer een bevriende collega met een sportzaak uit een klein IJsland dorp. In een besneeuwd landschap *in the middle of nowhere* stopten twee bussen, de ramen gingen open, de stokken werden aangereikt. Ze waren voor mij. De hele groep sloeg het tafereel gade, terwijl het schaamrood me naar de kaken steeg. De dagen erna liep ik achteraan. De trage groep was ontstellend lief voor me. Ze wachtten op me, hadden het goed met elkaar en ik mocht erbij horen. De een vertelde dat ze kanker had overleefd; IJsland was haar cadeau. De ander had haar man net verloren; IJsland was helende grond. Schaamte, geluk, liefde, dankbaarheid — ik voelde veel tegelijkertijd.

Ik nam me voor deze levensles nooit meer te vergeten. Na de aankondiging van de tweede lockdown dacht ik eraan terug. Jort Kelder zei op televisie: 'We zijn een kleine, zeer kwetsbare groep nu aan het beschermen, ten koste van al het andere.' Zeker, dacht ik, en dat is precies de kern van beschaving en de test ervan: hoe je met de allerkwetsbaarsten omgaat. Soms betekent het: wachten op een ander, soms betekent het: je bekommeren om het verhaal van de ander. De kwetsbaren kunnen jong zijn, of oud. Het kan je vader of je moeder zijn. Of, op een dag, jijzelf. ■

Colofon

Eindredactie: Kim van der Mije

Redactie: alle medewerkers van SBT

Bestuur: Andrea Lambrichs de Bruin

Directiesecretariaat & communicatie: Kim van der Mije

MT:

- Manager Finance & Control: Wim Wigmans
- HR adviseur: Natasja Dijkmans
- Manager Bedrijfsvoering Kliniek: Nicoline Hogenbirk
- Vakgroepvoorzitter MFP/TMD: Angela Ridwan-Pramana
- Afdelingshoofd MFP/TMD & kwaliteitsfunctionaris: Iris Bosgra-Sparreboom
- Afdelingshoofd Preventie: Miryam Mechani
- Vakgroepvoorzitter A&G: George Akkersdijk
- Afdelingshoofd Angst & Kind: Caroline Pieterse
- Afdelingshoofd Gehandicapten & Geriatrie: Luti Hartong-Taguba

Ondernemingsraad:

- Voorzitter: Wim Wigmans
- Secretaris: Rosa Remie
- Lid: Adinda van der Graft
- Lid: Ingrid van der Kruijs
- Lid: Jenny Marques

Vertrouwenspersoon: Mariëlle Visser 06-484 36 943 / m.visser@gimd.nl

